

Sygn. akt I C 1134/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Agnieszka Hreczańska - Cholewa

Protokolant Dorota Nitkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2013 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) Spółka z o.o. w W.

przeciwko (...) Publicznemu Szpitalowi (...) we W.

o zapłatę I. zasądza od strony pozwanej (...) Publicznego Szpitala (...) we W. na rzecz strony powodowej (...) Spółka z o.o. w W. kwotę 37 886 zł 40 gr (trzydzieści siedem tysięcy osiemset osiemdziesiąt sześć złotych czterdzieści groszy) z ustawowymi odsetkami za okres od 20.07.2012 r. do 27.09.2012 r. oraz odsetkami w wysokości 14,5 % w skali roku od dnia 28.09.2012 r. do dnia 07.11.2012 r., w wysokości 14 % w skali roku od dnia 08.11.2012 r. do dnia 05.12.2012 r, w wysokości 13,5 % w skali roku od dnia 06.12.2012 r. do dnia 09.01.2013 r., w wysokości 13 % w skali roku od dnia 10.01.2013 r. do dnia 06.02.2013 r., w wysokości 12,5 % w skali roku od dnia 07.02.2013 r. do dnia 06.03.2013 r., w wysokości 11,5 % w skali roku od dnia 07.03.2013 r. do dnia 08.05.2013 r.; w wysokości 11 % w skali roku od dnia 09.05.2013 r. do dnia 05.06.2013 r., w wysokości 10,5 % w skali roku od dnia 06.06.2013 r. do dnia 03.07.2013 r. i w wysokości 10 % w skali roku od dnia 04.07.2013 r. do dnia zapłaty, z tym, iż w przypadku zmiany stopy kredytu lombardowego NBP po dniu 04.07.2013 r. stawka odsetek równa jest sumie 200 % podstawowej stopy oprocentowania kredytu lombardowego, ustalonej zgodnie z przepisami o Narodowym Banku Polskim, i 2 %, z tym, że stawka ta nie może być niższa niż 8 %; II. dalej idące powództwo oddała; III. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1 294,24 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; IV. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1134/12

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) sp. z o.o. w W. domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) Publicznego Szpitala (...) we W. kwoty 89.059,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 54.249,09 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z odsetkami w wysokości określonej w art. 56 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa od kwoty 34.810,74 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona powodowa podała, że w dniu 29 czerwca 2011 r. zawarła z pozwanym szpitalem umowę nr (...), której przedmiotem była dostawa sprzętu jednorazowego użytku. Na podstawie w/w umowy powód dostarczył, sprzedał i wydał pozwanemu artykuły medyczne, na dowód czego wystawił faktury VAT. Wskazano, że pozwany odebrał zamówiony towar nie zgłaszając zastrzeżeń co do jego ilości i jakości, zaś faktury VAT zostały podpisane przez osobę upoważnioną do ich odbioru. Podano, że pomimo upływu terminów płatności wynikających z faktur VAT, pozwany dotychczas nie uregulował należności z nich wynikających. Strona powodowa podała, że na dochodzoną pozwem kwotę w łącznej wysokości 89.059,83 zł składały się: 1) 49.820,40 zł tytułem należności głównej wynikającej z faktur VAT nr (...); 2) 4.428,69 zł tytułem skapitalizowanych na dzień 16 maja 2012 r. odsetek ustawowych

wynikających z w/w faktur VAT, 3) 32.670 zł tytułem należności głównej wynikającej a faktur VAT nr (...) 2.140,74 zł tytułem skapitalizowanych odsetek w wysokości określonej w art. 56 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa liczonych za zwłokę zgodnie z art. 7 ustawy z 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych za okres od dnia następnego po dniu wymagalności należności wynikających z faktur VAT wymienionych w punkcie 3 do dnia 27 października 2011 r. Uzasadniając żądanie odsetek w wysokości wskazanej w punkcie 4 strona powodowa powołała się na art. 5 w zw. z art. 7 ustawy z 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

W nakazie zapłaty postępowaniu upominawczym z dnia 22 czerwca 2012 r. (k. 70) Sąd uwzględnił żądanie pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (k. 75 i n.) strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie strona pozwana zarzuciła, że powództwo było przedwczesne, skoro powód mógł domagać się zapłaty dopiero po upływie 90 dni od jej wykonania, a zatem najwcześniej po dniu 28 września 2012 r. Wskazano przy tym, że warunki przetargu były dla wszystkich jednakowe, zaś powód godził się na treść umowy, a w konsekwencji domaganie się zapłaty przed upływem okresu wymagalności było sprzeczne z ustawą prawo zamówień publicznych, jak i oświadczeniami składanymi przez strony w trakcie postępowania przetargowego. Wyjaśniono, że poprzednie umowy zawarte pomiędzy stronami wskazywały na inne terminy wymagalności, co nie upoważniało jednakże powoda do ich stosowania w zakresie dostaw objętych umową nr (...). Niezależnie od tego strona pozwana zarzuciła, że wielokrotnie monitowała powoda by skorygował dokumenty rozliczeniowe i umieścił wymagany umową zapis o zakazie cesji, jednak powód dotychczas nie skorygował faktur w tym zakresie. Ponadto według strony pozwanej, że powód niezasadnie powoływał się na zapisy ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Pozwana zarzuciła, że nie jest przedsiębiorcą, zaś świadczona przez nią działalność lecznicza nie była działalnością gospodarczą. Pozwany zarzucił także, że skoro strony uzgodniły termin spełnienia świadczenia na 28 czerwca 2012 r. to naliczanie odsetek również było nieuzasadnione. Nadto strona pozwana powołała się na brak daty odbioru faktur VAT nr: (...) i zakwestionowała w tym zakresie spełnienie świadczenia niepieniężnego.

W piśmie procesowym z dnia 7 stycznia 2013 r. (k. 111 i n.) strona pozwana oświadczyła, że po weryfikacji faktur VAT załączonych do pozwu uznaje powództwo w zakresie należności głównej wynikającej z faktur VAT: (...) oraz w zakresie odsetek od dnia 28 września 2012 r. do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 czerwca 2011 r. w wyniku rozstrzygnięcia postępowania przetargowego w trybie przetargu nieograniczonego (...) Publiczny Szpital (...) we W. jako „Zamawiający” zawarł z „Wykonawcą” – (...) sp. z o.o. w W. umowę nr (...) dotyczącą dostawy podstawowego jednorazowego sprzętu medycznego w asortymencie i ilościach określonych w załącznikach do umowy. Integralnymi składnikami umowy były dokumenty w postaci: oferty wraz z załączonym formularzem cenowym, specyfikacji istotnych warunków zamówienia oraz pismo Zamawiającego z dnia 27 maja 2011 r.

Termin wykonania umowy ustalono na 12 miesięcy od daty podpisania umowy, tj. do dnia **28 czerwca 2012 r.** (§ 4 ust. 1 umowy).

Wykonawca zobowiązał się zapewnić dostawę zamówionych towarów w dostawach sukcesywnych w ilościach i terminach uzgodnionych listem lub faxem na bieżąco z kierownikiem Działu Zaopatrzenia (§ 5 ust. 4 umowy). Dostawy miały być realizowane według zapotrzebowania Zamawiającego zgodnie ze złożonym zamówieniem w terminie 7 dni od jego otrzymania (§ 5 ust. 5 umowy).

Należności za zrealizowanie przedmiotu umowy miały być dokonane przelewem na konto Wykonawcy w terminie **90 dni** po wykonaniu umowy licząc od dnia doręczenia przez Wykonawcę dokumentów rozliczeniowych Zamawiającemu, tj. prawidłowo wystawionej faktury VAT oraz kopii zamówień podpisanych przez uprawnione osoby, w tym kierownika Działu Zaopatrzenia (§ 7 ust. 2 umowy).

(Dowód: umowa nr (...) z dnia 29 czerwca 2011 r. wraz z załącznikami nr 1 i 2, k. 18-23; odpis z KRS strony powodowej, k. 5-8; odpis z KRS strony pozwanej, k. 80-82; zeznania świadka Z. B., k. 113-114; zeznania świadka W. K., k. 149-150)

Po zawarciu w/w umowy strona powodowa sukcesywnie, w oparciu o zamówienia i oferty, realizowała dostawy jednorazowego sprzętu medycznego na rzecz strony pozwanej w zakresie wynikającym z zamówień, na podstawie których wystawiono następujące faktury: w dniach 20 stycznia 2012 r., 24 maja 2011 r., 20 lipca 2011 r., 2 sierpnia 2011 r., 1 września 2011 r., 19 października 2011 r., 9 grudnia 2011 r., 25 stycznia 2012 r., 14 lutego 2012 r. strona powodowa wystawiła faktury VAT nr: (...) opiewające na kwoty: 3240 zł brutto, 2268 zł brutto, 4536 zł brutto, 6318 zł brutto, 3240 zł brutto, 3240 zł brutto, 8262 zł brutto, 3078 zł brutto, 3078 zł brutto i 626,40 zł brutto, **tj. łącznie 37.886,40 zł.** Powyższe faktury w dniach 25 stycznia 2012 r., 26 maja 2011 r., 26 lipca 2011 r., 5 sierpnia 2011 r., 6 września 2011 r., 21 października 2011 r., 14 grudnia 2011 r., 30 stycznia 2012 r., 15 lutego 2012 r. i 17 lutego 2012 r. zostały podpisane przez osoby upoważnione do jej odbioru ze strony pozwanej.

Ponadto w dniach 12 maja 2011 r., 9 czerwca 2011 r., 5 lipca 2011 r., 26 września 2011 r., 29 listopada 2011 r., 16 grudnia 2011 r., strona powodowa wystawiła faktury VAT nr (...), opiewające na kwoty: 8208 zł brutto, 14.958 zł brutto, 4.536 zł brutto, 6426 zł brutto, 3726 zł brutto, 6750 zł brutto, które nie zostały podpisane przez osoby upoważnione do jej odbioru ze strony pozwanej.

(Dowód: faktury VAT, zamówienia, oferty, k. 24-63; świadek Z. B., k. 113-114; świadek W. K., k. 149-150)

W wezwaniu do zapłaty dnia 7 maja 2012 r. (...) sp. z o.o. w W. wezwała (...) Publiczny Szpital (...) we W. do zapłaty kwoty w łącznej wysokości 89.059,83 zł, objętej żądaniem pozwu, w terminie do 16 maja 2012 r.

(Dowód: przesądowe wezwanie do zapłaty z dnia 7 maja 2012 r., k. 9-10; dowody nadania, k. 11-17)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w części zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było, że w dniu 29 czerwca 2011 r. w wyniku rozstrzygnięcia postępowania przetargowego strona pozwana (...) Publiczny Szpital (...) we W. jako „Zamawiający” zawarła ze stroną powodową (...) sp. z o.o. w W. jako „Wykonawcą” umowę nr (...) dotyczącą dostawy do szpitala podstawowego jednorazowego sprzętu medycznego. Pomiędzy stronami nie było także sporu co do tego, że powodowa spółka na podstawie w/w umowy dostarczała pozwanemu szpitalowi w/w towar. Istota sporu w rozpoznawanej sprawie sprowadzała się natomiast do ustalenia zakresu wykonania przez stronę powodową wspomnianej umowy oraz terminu wymagalności świadczenia o zapłatę.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana w pierwszej kolejności podniosła zarzut braku wymagalności roszczenia argumentując, iż termin płatności dochodzonych pozwem należności został przez strony ustalony na dzień po upływie 90 dni od wykonania całej umowy. Sąd podzielił zarzut strony pozwanej w tym zakresie. Z treści § 4 ust. 1 umowy wynika, że strony termin wykonania umowy ustaliły na 12 miesięcy od daty podpisania umowy, tj. do dnia 28 czerwca 2012 r. Ponadto zgodnie z § 7 ust. 2 umowy należności za zrealizowanie przedmiotu umowy miały być dokonane przelewem na konto Wykonawcy w terminie 90 dni po wykonaniu całej umowy licząc od dnia doręczenia przez Wykonawcę dokumentów rozliczeniowych Zamawiającemu, tj. prawidłowo wystawionej faktury VAT oraz kopii zamówień podpisanych przez uprawnione osoby. W umowie stron wyraźnie zaznaczono zatem, że zapłata za dostarczone towary miała nastąpić nie sukcesywnie po dostarczaniu kolejnych partii materiałów medycznych i przedłożeniu faktur za poszczególne zamówienia, lecz 90 dni po wykonaniu całej umowy, tj. po 27 września 2012 r. Za wnioskiem tym przemawiał również fakt, że strony wyraźnie określiły jakie dokumenty należało złożyć aby móc domagać się zapłaty. Tym dokumentem miała być faktura, a zatem nie poszczególne faktury lecz jedna zbiorcza końcowa faktura VAT, a także kopie zamówień, które miano dołączyć do tej faktury. Rozstrzygając w sprawie Sąd miał na uwadze, że w trakcie postępowania dochodzone pozwem roszczenia stały się wymagalne. Z uwagi na

powyższe, kwestia dotycząca wymagalności roszczenia nie uzasadniała oddalenia powództwa a limine z powodu jego przedczesności, natomiast miała znaczenie odnośnie ustalenia kiedy strona pozwana popadła w opóźnienie z zapłatą wynagrodzenia za dostarczony towar, a zatem była istotna przy rozpatrywaniu zgłoszonego roszczenia o zapłatę odsetek.

W ocenie Sądu, strona powodowa w należyty sposób wykazała, a na niej ciążył ciężar dowodu w tym zakresie stosownie do art. 6 k.c., dochodzone pozwem roszczenie o zapłatę jedynie w zakresie kwoty 37.886,40 zł. Na okoliczność zasadności roszczenia w tym zakresie strona powodowa przedłożyła dokumenty w postaci ofert, zamówień i faktur VAT. Z powyższych dowodów, a także z zeznań świadków wynikało, że po zawarciu umowy nr (...) strona powodowa sukcesywnie, w oparciu o zamówienia i oferty, realizowała dostawy jednorazowego sprzętu medycznego na rzecz strony pozwanej. W związku z powyższym w dniach 20 stycznia 2012 r., 24 maja 2011 r., 20 lipca 2011 r., 2 sierpnia 2011 r., 1 września 2011 r., 19 października 2011 r., 9 grudnia 2011 r., 25 stycznia 2012 r., 14 lutego 2012 r. strona powodowa wystawiła faktury VAT nr: (...) opiewające na kwoty: 3240 zł brutto, 2268 zł brutto, 4536 zł brutto, 6318 zł brutto, 3240 zł brutto, 3240 zł brutto, 8262 zł brutto, 3078 zł brutto, 3078 zł brutto i 626,40 zł brutto, **tj. łącznie 37.886,40 zł**. Istotnym było, że powyższe faktury w dniach 25 stycznia 2012 r., 26 maja 2011 r., 26 lipca 2011 r., 5 sierpnia 2011 r., 6 września 2011 r., 21 października 2011 r., 14 grudnia 2011 r., 30 stycznia 2012 r., 15 lutego 2012 r. i 17 lutego 2012 r. zostały podpisane przez osoby upoważnione do jej odbioru ze strony pozwanej, co potwierdzało fakt dostarczenia towaru i zrealizowania zamówień objętych w/w fakturami. Ponadto w trakcie postępowania sądowego w piśmie procesowym z dnia 7 stycznia 2013 r. (k. 111 i n.) strona pozwana uznała w części powództwo w zakresie należności głównej objętej w/w fakturami VAT nr (...) oraz w zakresie odsetek od w/w należności liczonych od dnia 28 września 2012 r. do dnia zapłaty. Mając na uwadze treść art. 213 § 2 k.p.c. należało uznać, że Sąd był związany powyższym uznaniem powództwa, skoro w ocenie Sądu nie było ono sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego ani nie zmierzało do obejścia prawa. Z uwagi na powyższe Sąd uwzględnił powództwo w tej części i zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 37.886,40 zł, o czym orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Oddalając powództwo co do należności głównej w pozostałym zakresie objętym fakturami VAT nr (...) Sąd uznał, wobec zakwestionowania przez stronę pozwaną faktu wykonania umowy przez stronę powodową jedynie w części, że strona powodowa nie zdołała udowodnić zasadności roszczenia w powyższym zakresie, nie wykazała żadnej inicjatywy dowodowej i nie wniosowała o dopuszczenie innych dowodów na okoliczność zrealizowania dostaw w zakresie objętym fakturami VAT nr (...). Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że strona powodowa nie wykazała, pomimo ciężącego na niej ciężaru dowodu, zasadności roszczenia o zapłatę za dostarczony towar medyczny ponad kwotę 37.886,40 zł. Z uwagi na powyższe Sąd oddalił dalej idące powództwo co do należności głównej, o czym orzeczono jak w punkcie II wyroku

Rozstrzygnięcie co do odsetek od kwoty 37.886,40 zł Sąd wydał w oparciu o art. 481 k.c. i art. 455 k.c. W niniejszej sprawie termin realizacji świadczenia pieniężnego wynikał z § 4 ust. 1 i § 7 ust. 2 umowy. Jak już wyżej wskazano, z powyższych zapisów umowy wynikało, że strona powodowa najwcześniej mogła żądać zapłaty roszczenia z umowy nr (...) w dniu 28 września 2012 r. Termin wykonania całej umowy upłynął bowiem w dniu 28 czerwca 2012 r., natomiast termin wymagalności roszczenia o zapłatę upływał po 90 dniach od wykonania umowy.

Analizując wysokość należnych stronie powodowej odsetek z tytułu opóźnienia Sąd za uzasadnione uznał stanowisko strony powodowej, że po upływie terminu wymagalności przysługują jej odsetki w wysokości określonej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. NT 137, poz. 926 z późn. zm.). W niniejszej sprawie bowiem w ocenie Sądu miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z dnia 8 sierpnia 2003 r., Nr 139, poz. 1323 ze zm.). W myśl art. 2 tej ustawy transakcją handlową była umowa, której przedmiotem było odpłatne dostarczanie towaru lub odpłatne świadczenie usług, jeżeli strony tej umowy zawierały ją w związku z wykonywaną przez siebie działalnością gospodarczą lub zawodową. Strona pozwana kwestionowała fakt, iż prowadziła działalność gospodarczą, powołując się na art. 204 ust. 2 zd. 1 ustawy z 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, publiczne zakłady opieki zdrowotnej działające na podstawie

dotychczasowych przepisów stały się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podmiotami leczniczymi niebędącymi przedsiębiorcami. Zgodnie z treścią wspomnianego przepisu publiczne zakłady opieki zdrowotnej działające na podstawie dotychczasowych przepisów taką się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (...) podmiotami leczniczymi niebędącymi przedsiębiorcami. Należało jednakże zwrócić uwagę na art. 16 tej ustawy, zgodnie z którym działalność lecznicza jest działalnością regulowaną w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Jednocześnie wyraźnie ustawodawca w art. 16 ust. 1 a ustawy o działalności leczniczej wskazał, że nie stanowi działalności regulowanej w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej działalność lecznicza podmiotów leczniczych w formie jednostki budżetowej, a także jako działalność wykonywana jako: a) działalność pożytku publicznego w rozumieniu ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536, z późn. zm.), chyba że zachodzą przesłanki określone w art. 9 ust. 1 tej ustawy, b) działalność charytatywno-opiekuńcza, jeżeli przepisy odrębne przewidują prowadzenie takiej działalności. A zatem w powyższym przepisie, enumeratywnie wskazano podmioty, których działalność nie może być oceniana przez pryzmat ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a były nimi przede wszystkim podmioty lecznicze prowadzące działalność w formie jednostek budżetowych. Ustawodawca nie zakwalifikował natomiast do takich podmiotów samodzielnych publicznych ZOZ-ów. Dlatego też w ocenie Sądu, działalność która prowadzona była przez stronę pozwaną w formie samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, nie można było nazwać działalnością strictly gospodarczą, lecz niewątpliwie była to działalność o charakterze zawodowym. Ponadto Sąd miał na uwadze, że zgodnie z art. 3 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawę stosuje się m.in. do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są przedsiębiorcy w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, podmioty prowadzące działalność, o której mowa w art. 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, a także podmioty o których mowa w art. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych. Mając na uwadze brzmienie art. 3 ustawy Prawo zamówień publicznych, należało uznać, że tymi podmiotami były jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych, a zatem również jednostki prowadzące działalność leczniczą, w tym także strona pozwana.

Zgodnie z treścią art. 7 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych jeżeli dłużnik w terminie określonym w umowie (...) nie dokona zapłaty na rzecz wierzyciela, który spełnił określone w umowie świadczenie niepieniężne, wierzycielowi przysługują, bez odrębnego wezwania, odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określonej na podstawie art. 56 ustawy z dnia 29.08.1997 r. – Ordynacja podatkowa (dz. U. Nr 137, poz. 926, z późn. zm.). Powołany przepis Ordynacji podatkowej stanowi, iż stawka odsetek za zwłokę równa jest sumie 200% podstawowej stopy oprocentowania kredytu lombardowego, ustalonej zgodnie z przepisami o NBP, i 2% z tym, że stawka ta nie może być niższa niż 8 %. Rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie wymagało nadto ustalenie, od kiedy i w jakiej wysokości należy liczyć odsetki należne stronie powodowej. Szczególne terminy i wysokość roszczeń z tytułu odsetek ustawodawca zawarł art. 5 i wspomnianym już art. 7 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. I tak zgodnie z treścią art. 5 jeżeli w umowie strony przewidziały termin zapłaty dłuższy niż 30 dni, wierzyciel może żądać odsetek ustawowych za okres począwszy od 31 dnia po spełnieniu swojego świadczenia niepieniężnego i doręczeniu dłużnikowi faktury lub rachunku – do dnia zapłaty, ale nie dłuższy niż do dnia wymagalności świadczenia pieniężnego. Natomiast, jak wynika z przywołanego już przepis art. 7 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w przypadku, gdy dłużnik nie spełnił świadczenia w terminie określonym w umowie, wierzycielowi przysługując odsetki w wysokości określonej w Art. 56 ustawy – Ordynacja podatkowa. Przechodząc do analizy zastosowania przywołanych przepisów przy rozpoznaniu niniejszej sprawy Sąd przyjął, że termin płatności za wykonanie świadczenia niepieniężnego strony powodowej został określony w par. 7 ust. 2 umowy. Wyznacza go upływ 90 dni od dnia wykonania umowy. Skoro termin wykonania umowy, zgodnie z postanowieniem 4 ust. 1 umowy został określony na dzień 28.06.2012 r., należy przyjąć, że świadczenie pieniężne należne stronie powodowej stało się wymagalne w dniu 27.09.2012 r. Biorąc pod uwagę postanowienia art. 5 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, stronie powodowej od 31 dnia po spełnieniu świadczenia należą się odsetki ustawowe za okres nie dłuższy niż do dnia wymagalności. Sąd omyłkowo przyjął początek biegu tego terminu po upływie 21 dni, nie zaś, jak winno być 31 dni i zasądził odsetki ustawowe za okres od 20.07.2012 r. do 27.09.2012 r. (winno być za okres 29.07.2012 r. do 27.09.2012 r.). Data 27.09.2012 r. wyznacza termin wymagalności roszczenia pieniężnego określony w umowie stron w art. 7 ust. 2 umowy. Odsetki w wysokości określonej w art. 56 ustawu – ordynacji podatkowa - 14,5 % w skali roku zasądzono od dnia 28.09.2012 r.

do dnia 07.11.2012 r., w wysokości 14 % w skali roku od dnia 08.11.2012 r. do dnia 05.12.2012 r, w wysokości 13,5 % w skali roku od dnia 06.12.2012 r. do dnia 09.01.2013 r., w wysokości 13 % w skali roku od dnia 10.01.2013 r. do dnia 06.02.2013 r., w wysokości 12,5 % w skali roku od dnia 07.02.2013 r. do dnia 06.03.2013 r., w wysokości 11,5 % w skali roku od dnia 07.03.2013 r. do dnia 08.05.2013 r.; w wysokości 11 % w skali roku od dnia 09.05.2013 r. do dnia 05.06.2013 r., w wysokości 10,5 % w skali roku od dnia 06.06.2013 r. do dnia 03.07.2013 r. i w wysokości 10 % w skali roku od dnia 04.07.2013 r. do dnia zapłaty, z tym, iż w przypadku zmiany stopy kredytu lombardowego NBP po dniu 04.07.2013 r. stawka odsetek równa jest sumie 200 % podstawowej stopy oprocentowania kredytu lombardowego, ustalonej zgodnie z przepisami o Narodowym Banku Polskim, i 2 %, z tym, że stawka ta nie może być niższa niż 8 %. Dalej idące roszczenie w zakresie odsetek Sąd zaś oddalił, o czym orzeczono jak w punkcie II wyroku.

Podstawę orzeczenia o kosztach zawartego w punkcie III wyroku stanowił przepis art. 100 zdanie pierwsze k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań, koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Wyrażona w tym przepisie zasada kompensaty kosztów procesu znajduje zastosowanie w wypadku częściowego uwzględnienia żądań, co miało miejsce w sprawie będącej przedmiotem postępowania. Na koszty procesu poniesione przez stronę powodową składały się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 4453 zł i koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3600 zł, natomiast na koszty strony pozwanej składały się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3600 zł. W związku z tym, że strona powodowa wygrała sprawę w 42% powinna otrzymać zwrot kosztów w wysokości 3.382,24 zł (= 42% x 8.053 zł), zaś strona pozwana, której obrona okazała się skuteczna w 58%, powinna otrzymać zwrot kosztów w wysokości 2.088 zł (= 58% x 3600 zł). Po potrąceniu obu kwot do zapłacenia na rzecz strony powodowej pozostała kwota 1294,24 zł (= 3382,24 zł – 2088 zł), która została zasądzona w punkcie III wyroku.

W punkcie IV wyroku Sąd na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności mając na uwadze, że zasądzono w nim roszczenie uznane przez stronę pozwaną.